

Հովհաննես Թումանյան

Ընտրյալը

Հոգու սրբազան կրրակով վառված
Իջնում էր Մովսես լեռան գագաթից,
Իջնում էր ահեղ պատգամներն առած,
Շրդթայից հանող աստուծո նոտից:

Եվ մինչ կանխատես աչքովն իր հոգու
Տեսնում էր գալոցն իր ժողովրդի,
Եվ մինչ հրճվում էր... ահա ներքևից
Ձայներ բարկության ու խառն աղմուկի...

Ու տեսավ Մովսես լեռան բարձունքից,

Ժողովուրդն էնտեղ ներքև, հովիտում
Աստված է շինել ոսկուց, արծաթից,
Պարում է շուրջը ու հարբած գոռում.

«Ինչո՞ւ մեզ բերավ Մովսես անապատ,
Լի Եզրիպտոսից ինչո՞ւ հանեց մեզ...

Ո՞ր է մեր սրխատրն ու սոխը առատ...
Էնտեղ հանգիստ էր ու լիքն էր էնպե՛ս...»

Գոռում է էսպես ու հարբած պարում:
Ու... սուրբ Սինայի մըռայլ ամպերում
Կանգնեց մարգարեն, նայեց դեպի վեր.

«Մի՞թե այս ամբոխն իմ եղբայրն է, տե՛ր...

Լսում եմ ձայնըդ լեռների գլխին,
Ծովեր եմ պատում, անցնում անապատ,
Հրրեղեն այունով տանում իր ուղին,
Նա մի՛շտ կասկածոտ, նա մի՛շտ հուսահատ...

Տանջանքի միջից նրկատում եմ ես
Երկիրն ավետյաց հեռո՛ւ մըշուշում,
Իսկ նա փոքրոզի, կույր ու կարճատես,
Գերության սրխտորն ու սոխն է հիշում...

Եվ երբ ամպերում խոսում եմ քեզ հետ,

Քեզնից փրկության պատգամ եմ բերում,
Նա այնտեղ ցածում մոլի՛, անհեթե՛թ
Ոսկի է պաշտում ու հարբած պարում...

Ինչո՞ւ եմ, աստվա՛ծ, քո վեհ պատգամներ,
Իմ տանջանքն ինչո՞ւ...» Գոչեց զայրացած,

Ու մեծ խորհուրդի քարյա տախտակներ
Ժայռերի գրվիսից թողեց դեպի ցած...

Բայց... մյուս առավոտ, երբ որ դեռ քընած,
Հանգչում էր ամբոխն աղմուկից հոգնած,
Իր ցուպը ձեռքին բարձրանում էր նա

Գարձյալ միայնակ վե՛ր՝ դեպի Սինա:

1907
